

DRIE KONINGEN AVOND

Staf, Miel en Loden, jongens van ongeveer acht jaar, liepen met hunne ster rond. Staf droeg het sierlijk beplakt toestel, dat hij voor de woningen lustig liet draaien, terwijl het drietal samen een liedeken zong. 't Gelaat der zangers was pikzwart; immers de gasten stelden de drie Koningen voor, doch in plaats van schatten te brengen, kwamen ze centen of nog liever stuivers of kluiten vragen.

't Was een schoone Januari-avond, de avond vóór Driekoningen-dag.

De jongens stonden op de hoeve van Verbert. Daar binnen, in 't woonhuis, ging het er zeer vroolijk toe. De blozende bazin, Doka, bakte wafels, die ze uit het ijzer op 't stroo wierp, dat daar den rood-steenen vloer bedekte. Zoo bleven de lekkere wafels goed stijf.

Eensklaps klonk het voor de deur :

Drie Koningen, drie koningen,
Geef mij 'nen nieuwen hoed.
Mijn oude is versleten,
Mijn moeder mag 't niet weten,
Mijn vader telt zijn geld
Hij heeft het al te veel geteld.

— « De zangers ! » riep de boerin.

De jongens moesten binnen komen en werden onthaald op smakelijke wafels, wel geboterd en gesuikerd.

— « In plaats van een nieuwen hoed, geef ik u dit, » zei de boer, ieder een muntstuk in de handen stoppende.

— « Elk een goeden avond en wel bedankt. »

Met deze afscheidswaarden waren de drie koningen weg.

Over de besneeuwde paden gingen ze naar de verdere hoeven en overal werden ze vriendelijk onthaald.

Tegen negen uur kwamen Staf, Miel en Loden aan eene kleine hut. In een zak droegen ze de wafels, welke ze ontvan-

gen hadden, want ofschoon ze zich mochten beroemen op eene goede maag, al 't lekkere gebak opsmullen, dat was niet mogelijk geweest.

— « Hier woont Mie Vermeersch, » zei Loden, door 't venster der kleine woning glurende. « Zie de arme sloor zit droevig bij den uitgedoofden haard. Willen we haar eens verblijden ? »

— « Dat is een goed gedacht ! » riepen de anderen.

Vroolijk klonk het :

« Drie Koningen, drie koningen. »

Mie hief verrast het hoofd op. Een traan rolde over hare wang. Vroeger, toen ze met haren ijverigen Karel in dit huisje woonde, toen er in den stal een flinke melkkoe stond, toen hadden haar man en zij op gulle wijze de zangers onthaald. Maar haar echtgenoot was gestorven. Zij had 't kleine bedrijf voortgedaan, doch de zaken wilden niet mee.

Zuchtend strompelde Mie naar de deur.

— « Wel bedankt, vriendjes ! » sprak ze met bevende stem, « doch ik kan u niets aanbieden. »

— « Daarom zongen we niet, » zei Loden, met zijne gezellen de hut binnentredende.

Staf droeg den ruim voorzienen zak.

— « We zijn de koningen uit 't Moorenland, » riep hij vroolijk, « en we brengen u wat smakelijks. »

Hij legde een stapeltje wafels op de tafel en Miel voegde er eenig geld bij.

Eer de gelukkige weduwe hen bedanken kon, waren de nederige weldoeners al weg.

En 't was of dien avond hun liedje nog vroolijker klonk !

A. Hans

De Bedelaar

en andere verhalen

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

A. HANS

DE BEDELAAR
EN ANDERE VERHALEN

L. OPDEBEEK :—: UITGEVER :—: ANTWERPEN